

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

MRTVÍ A ŽIVÍ.

Jaroslav Vrcilický.

Dva druhy mrtvých každý má v svém životě.

Jsou jedni pod zemí a druzí na ní, však osudu hrou ti, které hrab schrání, vic žijí nám, než ti, kdo dřív, cití.

Tak zrádné života je vinobiti, že živi mrtví srdce tvoje rani, co mrtví živi v tichém uměníví ti žehnají a v tnu tvých kroků svítí.

O hroby v čerstvé, zarosené trávi, o lehá jate než hroby v lidské hrudi o nad vámi se lebeží to pláče!

Vás vira překlene svou dáhou smavě, kým ančí lásky vzhůru vaše spáse — však mrtvé v srdci nikdo neprobudí.

DVA DRUHY MRTVÝCH KAŽDÝ MÁ VE SVÉM ŽITÍ.

Pozorně-li život lidský ze všech úhlů, a se sympatickým a plně lásky srdcem vůči osobám, jež nám byly drahé a plně sdílnosti a jsou nám neupromou smrtí odejmuté a vložené v chladný hrob, v srdci našem je způsobena rána, kterou je nemožno úplně zacelit. Věk hroby čas pozvolna rány v srdcích našich zanechává ten vznešený pocit lásky zanechává sladké a blahé upomínky na ty tak nám drahé, až zbavení jsou tělesné schránky, duchem však žijí mezi námi. Při vzpomínce a nad hrobem náš srdce zaholí, urovněná slza sloučí nás s osudem a my v blahé upomínce kráčíme dále životem.

Na druhé straně jdeme životem a setkáváme se s bytostmi, které se vloudily do srdcí našich pod předstírkou upřímného a věrného přátelství. Ze zadu však do nás dýky vrážejí a život náš se snaží ztrpčovat a zkrátit.

Po mnohých zkušenostech a utrpení ve styku s takým člověkem, on sice tělesně s námi žije, však v srdcích našich odumřel. Setkáni se s ním, neb při vzpomínce na něj, rozevřejí se znovu rány v srdcích našich, jím zasazené, a znovu krváčí!

V min. týdnu obdržela jsem pohlední listek od p. Růženy Bednářkové, která vedle srdečného pozdravu sděluje, že odjíždí z Prescott, Ia., na žně do Hoisington, Kans. Zároveň slibuje, že se čtenářům její "Pokroku" sdělí, jak se jí v Kansasu bude líbit. Paní Bednářková za vzpomínku děkuje a naději se, že dlouho s pěkným dopisem nenechá na sebe čekat. Zatím srdečně vás všechny zdraví Pořadatelka.

Z VYPRÁVOVÁNÍ BABIČKY SMRŽOVÉ.

Podává Teta Vítamávová z Omahy. Jízda do Ameriky po plachetníku: Bylo to ku konci měsíce listopadu — v počátek vypuknutí občanské války, když odjížděti jsme po plachetníku do Ameriky. Cestou, jež trvala přes moře devět týdnů, zažili jsme mnoho, jen ale něčeho dobrého. Rodina naše tehdy pozůstávala ze čtyř členů a Tereška-Anna, nyní p. Foltková, byla tři roky stará, a Františka, p. Vančurová, čítala jeden rok stáří. V prvých dnech za naší plavby bylo chladno, v polou asi moře však se přejemně otepilo, ba skoro horko bylo, ke konci naše cestování byla ale zima, nejspíše snad asi proto, bychom byli na vše připraveni. Obsluha na loďi tehdy byla celkem dobrá, moře zdravě však bylo takové, že jsem po čtyři týdny téměř ničeho nejedla a tu si zajisté představíte — uťti dítě u prsu — jak asi jsem byla silná; při tom počasí bylo špatné, tak že jsem ani prádlo — ponejvíce ovšem plíny — usušiti nemohla. Cestou viděti jsme též rozbité (válečné) lodě, což bylo pro nás hrozným pohledem. Cilem naší cesty bylo město Pittsburg, kam jsme jeli za mojí sestrou, p. Marií Křížanovou. První starostí ovšem bylo, jak tam sestru najdem. Na štěstí však náhoda nám přála, neboť naši příbuzní nás již u nádraží očekávali. To bylo dne 2. února. V Pittsburgu jsme pošli asi po tři roky, načež jsme se odebrali do St. Louisa, kde ale k mému nesmírnému překvapení manželka mi odvedla do vojenské kanceláře a nebyti tehdy dobrých lidí, již mi pomohli, byl by tam

musel zůstat a jíti do války. — Proto vydali jsme se ihned na zpáteční cestu do Pittsburgu. Manžel můj byl vyučen stolařem, ježto ale nebylo práce — každý by byl tehdy velmi rád pracoval třeba za 50c denně — nebylo též peněz. Konečně přece ale dostal práci a sice hotovili bedničky na patrony, začež dostával \$5 týdně; mimo to hotovili bedničky na obědníky do jistého obchodu, toho ale nebylo mnoho a musel daleko pro příslušné věci choditi; z výdělku toho museli jsme platiti palivo, nájem, jakož i dluh uplácat. Vše bylo drahé až hrůza. — Káva, lb. 75c; cukr, 3 lb. za \$1; pytlík mouky \$4; libra masa 35c; škatulka sýrek 10c; kaliko 50c yard a lepší kartony až 75c yard. Obývali jsme tehdy jednu světnici a platili jsme \$6 nájmů. Tak jsme žili v Pittsburgu asi sedm roků, načež odejeli jsme do Peoria, Ill., kde jsme setrvali přes zimu. Odtud jeli jsme do Davenport, Ia. Tam jsme si ve společnosti zařídili továrnu na kufry, v kterémžto podniku pro naši dobrotu, měl se ale společně dobit, ježto stále bezvýsledně obchod rozšiřoval, takže nemohouce to déle snést, raději jsme dli vyprodali a odejeli jsme do Maquoketa, Wis., kde manžel pracoval na stavběch, až jsme si dopomohli tak dalece, že manžel vlastní truhlářskou dílnu si zařídil. Vše nám šlo dobře, ba k práci muselo býti ještě několik dělníků přidáno. Dostali jsme též velkou objednávku na židle, ježto ale musely být přísti den odvedeny, pracovalo se dlouho do noci. Při této příležitosti jeden z dělníků odložil nedokouřenou dýmku náhodou tak nešťastně, že od ní povstal požár, který celou dílnu — nepojistěnou — i se vším zařízením pohltil. Byli jsme v rozpacích, co nyní počít. Jiného však nezbyvalo, než že manžel byl nucen pořídit si nové náčiní a jít pro jiné pracovat. Ježto ale brzy nastala opět nouze o práci, odejel tudíž manžel do Owatonna, Minn., kde obdržel práci ve mlýně. V Owatonně jsme měli značný počet přátel, mezi nimiž byl i manželův bratr, Tomeš Smrž, tak že se nám tam hned zalíbilo, nicméně ale ani tam práce neměla dlouhého trvání. — Rozhodli jsme se tudíž, že pojedem někam na pozemek rolničtí. Někteří ale nám to neschvalovali a poslechnuvše je, na místo na pozemky odebrali jsme se do Omahy, kde můj manžel dostal práci v dílnách U. P. dráhy. Tehdy to nehorší měli jsme snad již za sebou, neboť zde bylo práce dost a byla též dobře placená. Ostatně dobrého výdělku bylo nutně třeba, ježto svedli nás rodina něco již toho spotřebuje. Věk dětí též pomáhal. Tereška, tehdy 21 roků stará a Františka již 19-letá, byly obě švadleny; mimo to 17-letý Teodor učil se lékárnictví, 14-letý Karel pracoval v jednom strážním obehodě a 10 roků stará Berta chodila do školy. Konečně nám přibyl ještě nejmladší syn Otakar. V Omaze tedy vedlo se nám celkem uspokojivě, však v obavě, že syn dostává sonehotiny, vypravili jsme se opět dále na západ a sice do Brainard, Neb., kde jsme si spolu s p. Ludvíkem Kavalem, jehož syn před několika roky v Denver v elevatu a přišel k zabiti, zařídili obchod. Tak jsme se konečně trvale usídlili v Brainard, kde též můj nezapomenutelný manžel po dvacetileté práci a snažení zemřel. Brainard jest tedy celkem 30-letým našim domovem. Teodor vlastní teď lékárnu, druhý syn Karel jest poštmistrem, kdežto já na své stáří trávím život mezi dětmi a ponejvíce zdržuji se v rodině dcery p. Václava Vančurové z Omaze. Na jaře ale opět odeběhu se do Brainard, kde jest vlastně můj domov. Přes má bedra přešla již 80 roků stáří a mám též mnohou zkušenost za sebou. Věk dít mému osudu, jsem posud šilou. Mezi jiným umínla jsem si, že v mém 80. roce udělám káždě mě vnumě nějakou ruční práci na památku, kterémužto předsevzeti také již jsem dostala. Promiňte mi, drahé čtenářky, neboť vás, že jest váš mnoho, které z vás starších též některá přiblížíte se svými vzpomínkami na

ty zažité časy z občanské války, což by nás věru všechny do velké míry zajímalo. Mne k tomu přiměla ta neodbytná Teta. Přišla mne totiž navštívit a žádala, bych jí něco vyprávěla. Ačkoliv jsem se dosti zdráhala, přece nebylo mi to nic platným a musela jsem jí vyhověti. Proto nebude-li vás vypravování mé zajímat, jest to vinou Tety! V ústě se vám poroučí 80-letá babička Smržová. — Pan Smrž pocházel z Olšan, kraj jihlavský, okres Dačice a paní Smržová — rozená Františka Maláková — pocházela z Letštin u Jindřichova Hradce, v Čechách.

Katuse Maláková, Ulen, Minn., 18. června 1915. — Čtená paní pořadatelko! Jelikož málo kdy otevíráte se v "Pokroku" nějaký dopis z našeho okolí, tudíž dovoluji si já Vás obtěžovat. Nejprve začnu o počasí, ačkoliv za mnoho chvilů nestojí. Po několik dní nám zde totiž prší a při tom je dosti chladno, tak že toužebně si přejeme lepší počasí. Věk náš spolkový život stojí za zmínku. Náš řád Z. Č. B. J. stává řádovou síň a doufám, že do 4. dlužaje bude hotova, neb 2 tesaři a někteří spolkové bratři i zde usazení byli. Budem máhají, by hotova byla. Budem též slaviti 4. dlužaje, vlastně v sobotu 3. července. Doufám, bude-li pěkné počasí, že se nám slavnost vydaří. Zvu všechny Čechy z blízkosti i z dále, by nás na tu slavnost navštívili. Též i Vás, paní pořadatelko, zvu a vezměte sebou p. Tetu Vítamávovou. Co dělá rodina Bártova z Hawley, Minn.? Jste živi? Přijďte na 3. července a jest-li nepřijedete, tak to na Vás, p. Bártová, povím o těch koláčích. Pamatujete v loni o posvěcení? Pro dnešek musím ukončit ten můj mazopis, neb mám mnoho času nezbyvá, však dovolí-li paní pořadatelka na příště bych napsala více a zvláště jak se nám ta slavnost vydaří. Srdečně zdravím naše rodiče, J. Malákovu ve Schuyler, Neb., a s pozdravem na p. pořadatelku a na všechny čtenářky končím.

Čtená paní! Vřelý dík za dopis a zvláště za pozvání, které bych s radostí přijala, kdyby mne bylo možno. Členů řádu "Hvězda Minnesoty" gratuluji ku jich novému stánku, jež si budoují, a přejí, by v něm zároveň i ná členstvu hojně mohutněli. A vám, čtená paní, již předem děkuji za zprávu slíbenou. Srdečně Vás zdraví Pořadatelka.

Anna Štajnerova, Swanton, Neb., dne 18. června 1915. — Čtená paní pořadatelko, jakož i všichni čtenáři a čtenářky a spolupisovatelky, přijmete můj srdečný pozdrav! Doufám, že má paní pořadatelka nebude zadržává, když zase, milé pisovatelky, s tímto dopisem mezi Vás zavítám. Nejsm sice jista, přes to ale se domnívám, že si paní pořadatelka v duchu asi říká, kdybys raději si už někým sedla a nadarmo neobtěžovala. Nieméně přece ale musím se zmínit o tom nyní panující počasí, neboť nepřetržitě stále, je opět celá oblast mraky zatažena, při čemž panují citelná chladna, tak že člověk musí býti stále obléčen jako o vánociích. — Naši mají kukuřici již jednou oborovanou, takže všechny zdejší susedy v ohledu tom předěhli. Ponejvíce již vymetala a budou tudíž celkem dosti pěknou, neboť všem celkem tak krásně roste, že jest až radost na to se dívat. Okurky začínají se již po zemi rozpínat, zvláště ale rajčata utěšeně rostou, ježto stále mají dosti vláhy. — Milá Boženko Witterová, když jsem tvůj poslední dopis přečetla, tak jsem seznala, že tam máte rokošné susedství, tomu ale zde u nás tak není; ba musím doložit, že v zdejších okolí jsou téměř sami Češi usídleni, z nichž ale — bohužel — mnozí za svoji mateřskou řeč se stydí. Jedno děvče se mně ondyno svěřilo, když přý mluvila českým jazykem, tu prý se cítili jaksi zahanbeno — poněmno a proto raději mluvili anglicky. Mohu se domyslet, jaké asi její matka — pravá to Češka — má poeity nad skutečností, že její dcera za svůj český původ se hanbí. Za to já s chlouboou doznávám, že vždy raději mluvím mi-ře než moje matka a tetička měly k tomu, bych si mluvily jejich osvoji. Pamatují se zcela dobře, když jsem ještě malá dívka byla a tetička mé tehdy český jazyk a psát učila. Boženko, přiček, že bych tam měla být u Vás. A

no, milá přítelkyně, myslím však, že by to bylo velmi málo platné, ježto moje drahá matka po celý rok již churaví a mohl si tudíž pouze jednou za čas k susedově dezersee na besedu vyjít — že mám pravdu, Růženko Kratínová! Přes to ale jsem velmi ráda doma, zvláště když pozorují, že milovaná matička utěšeně se pozdravuje. Musím vám též, milé družky, sdělit radostnou zprávu, a to jest, že k nám 5. června zavítal roztomilý bratříček, tak že přibýlo mi opět o něco více práce, ježto ke všemu jsem sama. — Matka jest nyní sice dosti zdravá, až že jí žaludeční neduh stále souží. Byla u mnoha lékařů a užívala též nějaké bylinné léky, však bolesti v žaludku pociťuje v ustavičné. — Čtená paní Otoupalíková, velice mne dojmulo vaše líčení o tom chlapci, jak na rov zensulého otec kvítí položil. Ano, jak ráda bych i já tak učinila, žel ale nemohu, neboť tělesná schránka nezapomenutelného mého drahého tatínka, ačkoliv jeho podoby si nepamatuji, tam za močím na hřbitově rodné naší vsí v klidném spánku odpočívá. Za této hrozné všeobecné války často vzpomínám svého tatínka, jenž v útlém mém mládí s námi se rozcházel. V tomto měsíci dostal jsem též z Čech od tetý dopis, v němž nám sděluje, jaká že tam drahoty panuje a o potravě že je tam velká nouze, takže ani za peníze nemohou mouku ni chleba si pořídit, kdežto o maso a omastecích nelze prý vůbec hovořit. — Mohu si tudíž tamní jejich strádání představit, kdež my zde nemáme o něčem podobném ani potuchy. Pozorují, že jsem se nějak rozepsala více, než bylo původně mým úmyslem dopisem svým obtěžovat. Musím nyní tedy na ukončení pomýšlet a jíti raději po práci, která na sebe nedá čekat a aniž by se sama bez jakéhokoliv příspěvní vykonala. Práce mám plně ruce, neboť jest nás 12-členná rodina a to ještě jsou tři sestry již provdány, tak že nás je dohromady patnáct. Proto snadno si pomyslete, co je to za práci, zvláště když mi někdo nepomáhá; bratři si myslí, abych jen to sama konala. Zatím tedy na zdar! a dovolí-li paní pořadatelka budu opět co nevidět dopisem obtěžovat.

Čtená slečinko! Jen přijďte zase brzy mezi nás, bude nás těšiti. Toho malého bratříčka dobře ošetřujte. Je zřejmo, že máte dobrý srdec! Zdraví Vás všechny Pořadatelka.

Paní S. S. Noska-Vocasková, Lucas, Kans., 15. června 1915. — Čtená redakce "Pokroku", vážená paní pořadatelko, milé čtenáři a čtenářky! Jelikož jsem se všech stran soukromými dopisy tázána, co že nepišu, tudíž jsem se do té války odhodlala. Milá p. Vavříčková, jakož i p. Svobodová, tak též p. Volaková a i Vím, pane J. Libal, přičemž mého odmlčení se jest, že "Hlídku" byla by se málem stala nevšimavou, neb jest nás hodně, co nepodáváli jsme se po poslední tři týdny do "Ž. H." — Jak snad všichni, milé čtenáři, víte, že z čista jasna vypukla bouře a málem bylo by přišlo i krupobití, neboť blesky se krájovaly sem i tam a zasáhly více, než zasahovat mají. A já? — jako hrdinka jsem zůstala schována hlavou pod podušku, bych byla hluchou a tím jsem se uchránila před všelikými nárazy, neb odjakživa jsem měla před bouří respekt a tak snad už bude až do smrti. — Nemám-li psát, když se pro poučení, aspoň pro zábavu, tu raději zašleť za p. Paní Jilkovou, vězte, že po bouři býva jisto a proto nejdříve zajisté nejdříve, když budete se starat o své a naše s námi dětmi necháte na pokoji. Jestě jsem se u Vás o nic nedoprošovala a doufám, že k tomu nikdy nedojde, bych na Vás něco žádala. Chudáku, pane Libal, jak jste musel zkoušet onu večer, když jste byl nucen se jít vypůjčit vrták na vrtání komína. Proč nedoběhau jste si ku mně, já zde mám na prádelně jeden "forotní", mohl jste si jej vypůjčit. Ovšem nepatří mně, neb nejsem majitelkou domku, ve kterém bydlím, ale po uvaření večere mohl jste jej přinést na místo. Vždyť to není tak daleko — pouhých asi 17 až 18 míl — tedy co by kamenem dohodil a ostatní dobděl. Zda-li pak se Vám tetu Libalová pochlubila, jak za jejich prádelnou strážil Milý pane Libal, se krtín u tety asi nebude nic, neb tetu řekla, abychom se na udulovu polečku

netěšili, že když jsme to na ni s tím klukem z karnevalu prozradili, že krtíny ne a neudělá. A tudíž nám skláplo — nemáme se na co těšit. Nu ale snad každé zle je pro nějaké dobro. Mohl byste býti opět svědkem — jako jste byl však ne u Libalů — rozbití válečku a nějakého zaklení. O té nebraské prerii, p. Libal, nevím nic, neb nebyla žádna v místech, kde jsem se zdržovala. — Já vím jenom tolik, že v místech, kde byla jsem já, jsou lidé hodni a z většího dílu zámožni a ani jeden snad tam nefarmaří na 80 akrech a k tomu by měl ještě několik tisíc dluhů. Vím, že jste u tomu zrovna jako já musel upřímně zasmát. Víte zde o nějaké prerii? Jestli ano, tu šla bych se na ni ráda podívat, neb si taková místa představuji za hodně romantická a okouzlující. Já totiž přírodu nad míru miluji, však až dosud neměla jsem tu čest na prerii být. Nu, snad se mi někdy tužby mé splní. Jak víte, mé zdraví jest neúplné a z té příčiny jsem se musela obchodu se smetanou vzdát. Nu snad Vám pan K. Kříšťáček dobře a svědomitě na místě mém poslouží. Skutečně bylo by mně zapotřebí nějaké samoty, kde by o mně svět nevěděl. Tam doufám, že by moje nervy v čistém a silném vzduchu preriívém opět osilily. Z posledních zpráv z Nebrasky jsem se dočetla, že městečko Verdigre bylo opět postřeno velikou povolí — skutečně k politování to jest! Městečko Verdigre jest jinak hezky romantické, úhledné, kolem křiku se vlní se všech stran vrchy, které jsou kryté stromovím a věnčí to české městečko. Věk po tři roky již jest pronásledováno vždy v měsíci květnu velkými povodněmi, které zatopí celou obvodní část města, čímž obchodníci značné škody vždy mají. Co pak dělá p. Marie Svobodová od Verdigre, Neb., ještě hledáte moje dopisy? Což paní Svobodová, jak pak vám letos nesou alepice? Prodáváte opět totiz vajec jako v loni? Což vy, paní Kožel-Florianoval, děláte? Milá paní, dostaly jsme hezku poklenu, už to kouká, že se nebudete mozi ani na svou vlastní farmu přijít podívat, abyse totiz nebyla překřtěna; však to nic. Vy ještě o sobě netvrdíte, že vaše hlava jest naplněná otrubami a já jsem o Vás přesvědčena, že mozek váš jest v pořádku a povaha vaše velice uslechtilá. — Děkuji vám mockrát za vše, co jste pro mne udělala a budu-li vám moci jednou aspoň částečně vaši laskavost oplatit, tu věřte, že s radostí tak učiním. Počasí zde v přítomné době máme uhehzející, Pšenice spadla s \$1.45 na 95c; úroda ukazuje být hezkou. Nu a Teta jest zdravá, eiperná, kluk sedí v "hajčce" a ani nemuká. A přece kluci z karnevalu bývají většinou křiklouni. Optáte-li se Rudolfa, či je to je kluk, řekne vám — to je habičin. Nu ať nyní Teta řekne, že nemá kluka, tu jí je přejdele ukázat. Snad už alych přestala s tím mým povídáním, právě zde jest pan Václav Libal, abych prý šla na brádky a že mají hojnost moruši. Emilko, přines mi tudíž botky, půjdeme k paní Václav Libalové na moruš. Až pak z nich něco vyrobit, tu Vám, pane sazeči, kousek pošlu. Pamatujete se ještě, jak jste mně adresu z olava ulil? Tak prosím, mějte se mnou trpělivost a nyní jdu již na ty slavné moruš. Tak zatím všichni háj-báji!

Douška. — Srdečně zdravím Tetu Libalovu, paní Václav Libalovu, pana J. Libala, paní K. Florianovou, paní Volakovou, též paní Svobodovou a paní J. Vavříčkovou. Pšete mně všichni opět soukromě, ano?

Růžena Jilková. — Zprávy z Lucas, Kans. — Abych slibu své nyní dostala, tedy jsem zde jako na koni. Minulou sobotu se oděvala u p. Tomáše Hampla přátel. ská zábava, k ní se nám dostalo též laskavého pozvání. My jsme se ale nemohli dostavit, neboť jsme jeli na návštěvu k mým sestram do Zurich, kde jsme se též dobře pobavili. Při té příležitosti jsem získala et. adu. o jednom obdělátele více. Moje sestra p. Emilie Jilková si předplatila na K. P. Tedy buďte tak laskavi a zašlete jí jej ještě tento týden. — Dne 10. a 11. t. m. se oděvala farmářský piknik, který ale nebyl tak navštěven jako roku loňského. — Pan Karel Kříšťáček z Kansas City se přistěhoval sem do Lucas a kupuje zde smetanu a

vejec. Tedy zdejší Češi mají příležitost podporovat krajanu. — Přítel učitelka zdejší školy bude ta samá, co zde učila roku letošního, sice Carrie Kanarova s platem \$60 měsíčně. — Před nějakým časem k nám vstoupil do služby Vladimír Dvořák, Rodiče jeho, několik bratrů a sestra jsou usazení v Richmond, Tex. — Letošní žně se hodně spozdíly. Pšenice jsou ještě úplně zelené a bude-li počasí neustále deštivé, tak nebudem sekat ani za 14 dní. — Nad obydlim Johna Honomichla se vznášel čáp a zanechal jim dělníka na žně. — Marie Libalová je návštěvou u p. Emila Akamita. — Dovidáme se, že Zofie Vocasková z Nebrasky, jest zde a vzala si v opatrování její dítka. — Někteří susede se dostavili minulou neděli k Emilovi Akamitovi a všichni se dobře bavili okolo soudku piva. — Několik zdejších susedů vyhrálo soudek piva, při kterém se bavili až do třech hodin ráno. Mezi nimi byl též Josef Jilka a Karel Novák. — Má-li některý farmář "trabl" s telaty a nemůže-li je udržet ve fenci, tedy ať si zavolá Josefa Jilku, on umí výborně chytat telata za ohon.

Čtená paní! Díky za dopis a zároveň za získání nové obdělátky a přání vašemu s radostí vyhovíme. Přijeme vám hojnou úrodu. Srdečně vás zdravím a budu se těšiti na další příspěvky. Pořadatelka.

A. Kostecký, Areadia, Neb. — Ct. red. "Pokroku" a vážená paní pořadatelko! Mnohokrátě vám děkuji, že jste mi byli nápomocni dostat zprávu od naší dcery a přítel z Čech. Zpráva přišla od dcery, jež mezi jiným sděluje, že sice dostává podpory 84 haléře denně, musí ale s obnosem tím šetřit, aby na každý den se životypím vyšla, ježto panuje tam nemírná drahoty; na příklad 1 kilo sádra neb másla stojí 3 zlaté; 1 kilo masa 2 z. 70 kr.; 1 kilo mouky 1 korunu; 1 kilo pšenice krupice též 1 korunu; pár ženských botek 12 zlaté. A to všechno bude prý ještě dražší a mouka bude ke koupení pouze jednou za 14 dní. Mezi lidem kolují pověsti, že i dokonce podpora bude odvolána. A co se začne mezi lidem povídat, tak prý se to jistě za několik dní splní. — Obdrželi jsme též dopis od švakra z Blatné, kteří mají dva syny na vojně, z nichž Josef však raněn leží v Plzni v nemocnici a druhý, Václav nalézá se v Srbsku v zajetí. Třetímu synovi je 18 roků a spudé nyní též k odvodu. Švaková sděluje, že si mohou oči vyplakat. Druhý švagr má též dva syny na vojně; první je v Praze a druhý byl na bojišti v Karpatech raněn. A naše dcera nám píše, že o svém mužě vůbec ani neví. Na mouku a chléb dostávají listky, a sice kolik osob nalézá se v rodině, tolik každá těch listků dostane. Za jeden listek dostane se 1 kilo mouky neb chleba. Když ale žádá chleba, tu již mouku nedostane a když kupuje mouku, zase chleba nedostane. Mouky může si koupit dvě kila týdně. Dále sděluje, že jedna větší cibule stojí 10 krejcarů. Jestě jednou vám za vaši laskavou ochotu děkuji a s upřímným pozdravem na všechny tentokrát dopis svůj končím. Jakmile ale se zde něco důležitějšího přihodí, tu bez odkládání milerád vám o všem zprávy podám.

Čtený pane! Velice smutné zprávy dostávají skorem všichni krajané od svých přátel ze staré vlasti. Kéž již je tomu barbarství jednou konec! Srdečně Vás zdraví Pořadatelka.

Telecí řísky z kapřími.

Nakrájej, sklepej a posol řísky z telecího masa; vymaž kastrol másem, posyp rozkrájenou cibulkou, pokrájenou slaninou, dej k tomu trochu dynanových a trochu bobkových listků, kousek celeru, kousek mrkve, kousek petrželového kořínku, všecko na kousky pokrájeno, několik zrněk nového koření, pepře a kousek sázoru, všež na to ty řísky a nech je do hnída dusit; když jsou dost měkké a cibule pod nimi do hnída vymažila, vyndej řísky na jiné kastrol, na tu slaninu nalej as dvě šlehačky hovězí polívky, tolik tolik vlna, tři lžice dobrého vinného octa, a nech to chvíli povařit. Usmaz hezky do zlatova dvě lžice strouhané žemličky s jednou kávovou lžičkou mouky, posyp tím ty řísky, proseč na ně tu svačtinu, dej k tomu ustrouhanou citronovou kůru, lžici pákových čerstvých kapet, a nech to ještě povařit.